

Tribuna lliure

Els ineptes

per

LL. THOMASA DE SUBIRÀ

Dintre el clos auster de l'Hospital Comarcal de Vic, un estol de metges vinguts de tots els indrets de la plana s'aplegaren setmanalment per a orejar llur intel·ligència amb l'aportació científica de volguts companys de ciutat.

Aquest gest benefactor dels privilegiats que viuen íntensament i extensiva tot l'impuls embalat de la ciència mèdica, mai serà prou agraït pels dissortats metges rurals que es revoltent contra l'ensunyament fill de la placidesa morbosa de llur poble gris.

Aquesta vegada hem estat molts—quasi tots—els companys que hem sabut desfer-nos de la subtil xarxa anquilosa del nostre ruralisme per a refer quelcom el nostre bagatge científic i refer-nos, també, de l'asfíxia del nostre ambient. L'ambient!. Nosaltres no sabríem pas com definir-lo l'ambient. Però ningú com els metges en senten el seu gaudi o el seu pesombre. Per a uns, l'ambient és un esperó per a estimular el felix besllum de llurs idees i aspiracions. Per als metges rurals, és el llast que esclavitza la voluntat més ferma, esllangueix la intel·ligència més cultivada i apaga tota clariana de l'esperit. Heu-vos ací la trista sort del metge rural quan no sap revoltar-se contra ço que el malaguanyat Russinyol definia amb el nom de *mal de poble*.

Aquesta revolta ha esdevingut un fet en el cicle de conferències patrocinades per la Junta de l'Hospital Comarcal de Vic, sota l'organització del nostre dilecte company Dr. Salarich.

La nostra avidesa i la nostra devoció en escoltar les ensenyances aportades per experts especialistes de la medicina catalana, han estat una rèplica contundent i oportuna a la irritant reconvençió llançada contra els Titulars de Catalunya, qualificant-los d'ineptes, per tal de justificar llur supressió.

El Sr. Conseller de Sanitat de la Generalitat de Catalunya fou l'encarregat de cloure aquest cicle de conferències. Ell, que no desconeixia l'astorament que el seu projecte de reforma sanitària de Catalunya ha produït entre la classe titular, volgué donar-nos un avenç del pla d'organització sanitària que pensa establir, a l'objecte—segons digué—d'apaigavar l'estat d'hiperexcitació d'aquest sector de l'estament mèdic, el qual veu, per art d'encantament, desllorigat tot un organisme per la legalització del qual han lluitat amb tants d'afanys més de tres generacions de metges rurals.

L'escoltàrem amb tot respecte i amb més reverència de la que tingué qui posà els titulars sota el pes d'una degradació.

Si l'anatema que es llançà damunt el Cos de Titulars de Catalunya, és—com sembla—un dels motius bàsics amb què es recolza el capgirell que el Sr. Conseller de Sanitat pensa donar a tota l'estructuració sanitària de Catalunya, nosaltres, volem dir-li, amb tots els respectes que ens mereix la seva persona i la seva representació, que l'exposició del seu projecte, des del punt de mira idealista, ens és plausible, sense que cap metge pugui deixar de lloar la concepció teòrica que dels problemes sanitaris té el referit Conseller. Però, des del punt de mira pràctic, el dit projecte té, al nostre entendre, tota la llüïdor fantasmagòrica d'un fals miratge en idèntic paralelisme de la inquieta cobejança que la implantació de l'autonomia féu concebre als Titulars per a la consecució de llurs reivindicacions d'independència professional.

El suplici de la set insaciable el sofreixen els qui esperonats per llur fantasia caminen perduts en l'orfanesa d'un ambient de realitats.

També el senten els caminants dalerosos i assedegats que després d'afanys i submissions han